

DANIELA ZECA este absolventă a Facultății de Litere din București, a Facultății de Jurnalism și Științele Comunicării și a unui masterat în științele comunicării. Din anul 2001 este doctor în filologie al Universității din București și lector la catedra de presă a Facultății de Jurnalism și Științele Comunicării din cadrul aceleiași universități. La sfârșitul anului 2006 a primit distincția „Personalitatea europeană a anului pentru România” – secțiunea televiziune, acordată de Fundația EuroLink și Comisia Europeană. Din martie 2003 a fost redactor-șef al redacției Literatură Arte, iar în prezent este directorul canalului TVR Cultural. A mai publicat volumele: *Orfeea* (poezie, Viitorul Românesc, 1994), *Îngeri pe carosabil* (proză, Coresi, 2000), *Melonul domnului comisar* (critică literară, Curtea Veche, 2005), *Jurnalismul de televiziune* (Polirom, 2005), *Totul la vedere. Televiziunea după Big Brother* (Polirom, 2007), *Veridic. Virtual. Ludic. Efectul de real al televiziunii* (Polirom, 2009) și *Demonii vântului* (roman, Polirom, 2010).

© 2009, 2011 by Editura POLIROM

Această carte este protejată prin copyright. Reproducerea integrală sau parțială, multiplicarea prin orice mijloace și sub orice formă, cum ar fi xeroxarea, scanarea, transpunerea în format electronic sau audio, punerea la dispoziția publică, inclusiv prin internet sau prin rețele de calculatoare, stocarea permanentă sau temporară pe dispozitive sau sisteme cu posibilitatea recuperării informațiilor, cu scop comercial sau gratuit, precum și alte fapte similare săvârșite fără permisiunea scrisă a deținătorului copyrightului reprezintă o încălcare a legislației cu privire la protecția proprietății intelectuale și se pedepsesc penal și/sau civil în conformitate cu legile în vigoare.

Foto copertă: Mihai Adrian Buzura

www.polirom.ro

Editura POLIROM

Iași, B-dul Carol I nr. 4; P.O. BOX 266, 700506
București, Splaiul Unirii nr. 6, bl. B3A, sc. 1, et. 1,
sector 4, 040031, O.P. 53, C.P. 15-728

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României:

ZECA, DANIELA

Istoria romantată a unui safari / Daniela Zeca. – Iași:
Polirom, 2011

ISBN 978-973-46-2285-6

821.135.1-31

Printed in ROMANIA

Z DANIELA
ZECA

Istoria romanțată
a unui safari

roman

Ediția a II-a

POLIROM
2011

De aceea, Darrielle era singura încredințată că fata cea mică a Maherziei va renunța la amantul ei înainte ca el să inaugureze cazinoul și terenurile de golf pe care le construisese pe coastă.

Din octombrie, Monia devenise studentă la medicină. Azmir și slujbașii o strigau „doamna doctor“, iar copiii din curte o rugau să le arate seringile. Darrielle regreta că-și pierduse surâsul care îi umplea ochii ori de câte ori se-ntâlneau. Își amintea cum, în noaptea petrecerii, îi zâmbise cu dinții vopsiți de ruj. Cum în piața de carne o ținuse de mână când se speriasse de peștii vii. Cum se plimbau pe faleză și *sîfsari*-ul ei se zbatea în vânt, făcând-o să creadă că e veștmântul cel mai frumos din câte văzuse.

Darrielle plănuia s-o recucerească. Își vorbisera atât de puțin, doar pentru că ea o crezuse prea tânără. În golf, ca oriunde, nu știa să-și aleagă prietenele. Maherzia se plânse că Monia se schimbuse.

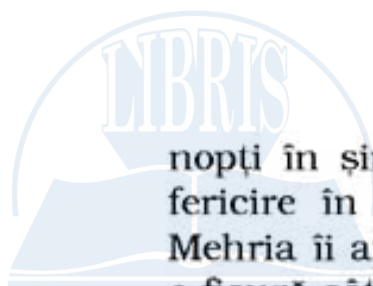
Ea spera s-o mărite prima și să ajungă atât de bogată, încât s-o adăpostească la bătrânețe. Ca orice musulmană înțeleaptă, trecută prin încercări, Maherzia credea că femeile trebuie să rămână între ele.

Fetele ei nu deprinseseră asta. Erau ca polenul de iasomie care se scutura peste tot.

Maherzia își făcea vină. Se muștra pentru slăbiciune, dar nu găsea cum ar putea să îndrepte două odrasle prea alintate. Nu avea decât să le afle niște soți pe măsura lor.

Lui Rhyme, trupul îi rămăsese subțire și doar burta i se umfla, minunată, ca o pară cu miezul brun. Azmir îi turna pe pânțele șiroaie de lapte, pe care să le sugă apoi ca pe lacrimile lui Mahomed.

Se gândea la copil ca la giuvaierul neprețuit al sângelui său și-i venea să plângă. Chiar plângea,

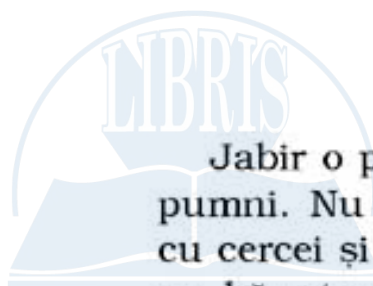
nopti în șir, când nu-l vedea nimeni, cu atâta fericire în el că abia reușea să-l încapă. Lui Mehria îi apăruse un rid la mijlocul frunții. Era o fisură cât firul de păr. Darrielle se făcea că n-o vede. El încerca să rămână stăpân peste schimbările ce le presimțea. Pentru europeni, se apropia sfârșitul de an, iar în golf, fiecare își ținea socotelile.

Zaouf își dorea să pornească după provizii. Darrielle aduse mașina și-i făcu semn că puteau să plece. Nu mergeau departe. Cumpărare porumbel tineri pentru ostropel și pulpă de oaie frăgezită în vin. Mai luară fasole și linte, cușcuș și tăieței de orez. Darrielle îi alese încălțări călduroase și îi spuse că sunt de dar. Doica se târgui pentru o mătură nouă și o strecurătoare de ceai. Darrielle o mai cadorisi cu un șal care isca ape printre fibrele de bumbac. Zaouf aproape zâmbi.

I se bucurau ochii și, în aerul liliachiu al după-amiezii, arăta ca o mierlă care își simte penele colorate.

Porniră pe jos, de-a lungul stradelor pline de forfotă și Darrielle încercă să pășească în urma ei. Zaouf era iute ca o albină. Se opri și cumpără ouă și un burdof cu brânză de capră, apoi știu că avea să treacă pe la Jabir, vopsitorul de lână. Îi spusese Raouf cât era de bogat și avar bătrânul evreu, care trăise în Djerba, dar venise în golf după o amantă. El, care o viață strânsese punga, vânduse tot ce avea pe insulă, strămutându-și afacerile, pentru niște ochi verzi și o piele ca spuma.

Femeia, mai tânără cu treizeci de ani, se îngrijise o vreme de cazanele de culori și învățase araba. Dar sângele proaspăt și clocotitor îi urca în obraji ori de câte ori în vopsitorie intra un bărbat musulman care se ținea drept și nu avea părul rărit la tâmple.

Jabir o pândea din biroul lui și strângea din pumni. Nu avea de ales. Îi cumpăra zâmbetul cu cercei și brățări, el, care nu dăduse vreodată un bănuț unui cerșetor.

Într-o zi, ea își puse podoaabele într-o cârpă și prădă seiful de toate bancnotele. N-o văzuse nimeni plecând. Gătise mâncarea pentru Jabir, lăsându-i pe masă, într-un pahar, niște maci roșii, tremurători, căci era prin mai.

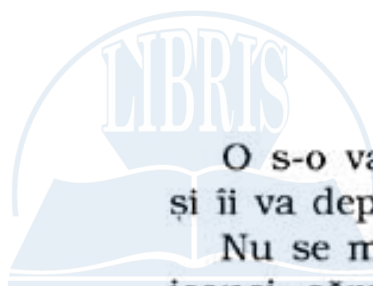
Lanurile păreau spuzite cu flori și, probabil, ea fugise prin lan, să își piardă urma.

De atunci trecuse un an, și Jabir, fiindcă nu murise zăcând, își jurase să se răzbune. Afacerile îi mergeau iar, doar că era singur, cu două calfe. Se făcuse din nou strângător. Se ducea la bancă în zori și stătea la ușă, să fie primul. Nu-i plăcea ca lumea să afle cum își ține economiile, iar uneori își punea în cont și dinarii de pâine și de săpun. Începuse să pută și era slăbănog, dar visa să plătească un detectiv, care să i-o aducă pe femeia ingrata.

Zaouf mișcă ușa cu clopoțel și intră în vopsitorie. Tânăra calfă se înclină către Darrielle, gustând-o cu ochii: i-ar fi stat bine în roșu ori în verdele-Nil al Africii, dar se îmbrăca atât de nepăsător, ca toate europencele. Dintr-odată, în gând, o drapă în albastru, atârnându-i gâteli care i-ar fi încovoiat gâtul și brațele atât de frumoase.

Se prefăcu atent la bătrână. Vorbeau în arabă și, pentru că nu pricepea, Darrielle se distra cu ciucurii draperiei. Se plictisise.

Ucenicul era pierdut. Înghițea în sec și credea că leșină. Se duse în spate și aduse baloții gata vopsiți, dar își dădu seama că erau prea grei pentru ele două. Le va însoți pân' acasă, cărându-le lâna într-un căruț.

O s-o vadă mergând, unduindu-și șoldurile, și îi va deprinde mirosul.

Nu se mai îndrăgostise vreodată de o fată în jeansi, căreia părul să nu i se reverse pe umeri ca o chemare. Ce îl apucase? În plus, bătrânul Jabir nu i-ar fi îngăduit să lipsească.

„Ce zici, tinere, ne ajuți până la mașină?“, îi vorbise ea, în franceză. „Ți-aș plăti, desigur, bunăvoința, doica nu mai are de mult putere pentru astfel de sarsanale...“

Vocea ei parcă îl trezise. Avea tonul femeilor amazoane, pe care le mai văzuse în golf. Știa despre ele că nu se mai bucură și, de aceea, sunt oricând pregătite să își devoreze iubiții. El era musulman, cu frică de legile lui Allah. Ea era străină și dulce, dar înșelătoare și otrăvită ca tămăduirile vracilor din deșert.

O văzuse apoi în cabina remorcii, depărtându-și genunchii, precum un soldat. O privise uimit cum o urcă pe doică, așezând-o în dreapta, ca pe o păpușă.

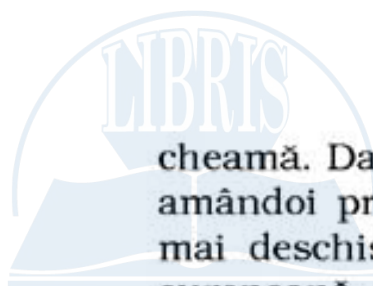
Și, cu toate astea, era vrăjit de felul în care făcea mișcările, lăsându-le parcă neterminate, de curajul de a i se uita fix în ochi celui care îi vorbea, de curbele desenate de corpul ei.

Părea somnambulă, o pană de lișiță scuturată din zbor. Când demară, parcă îi smulse inima.

Darrielle și Zaouf se duceau către casă pe drumul aproape golit. Bătrâna râsuflă ușurată când zări de departe acoperișul de țiglă și poarta pictată de Rhyme.

Doi copii se jucau în stradă cu puii de vrabie căzuți dintr-un cuib. Darrielle claxonă și tocmai atunci cineva îi strigă chemându-i în casă: „Amélie, Gustave!“.

Și băiatul, și fata erau arabi, dar vorbeau în franceză. Nu părură impresionați că o voce îi

cheamă. Darrielle opri să îi vadă mai bine. Erau amândoi precum boabele de cafea. Doar părul mai deschis al copilei vorbea despre o mamă europeană. Nu și-i amintea de pe l'Esplanade.

Rue de l'Esplanade era o cornișă pentru bogați. Avea maximum zece vile. Se înfunda, rotunjindu-se la un capăt, ca o potcoavă. Dincolo de curți era marea. Le intra în nări când dormeau. Pe timp de furtună, Mediterana umplea terasele, iar slujnicele o blestemau.

Nu-i știa decât pe copiii din bungalow-uri. Munceau de mici, strecurându-se printre ziduri. Plecau dimineața la școlile de pe lângă moschei, unde în octombrie era frig.

Vocea dinăuntru strigă din nou. Îi chema o femeie tânără cu accent canadian. Darrielle și-o imaginează. Nu greșise. Apăruse la poartă, chiar așa cum și-o desenase în cap: minionă și pistruiată, cu părul roșcat prins la spate.

Dar ceea ce o izbi nu era imaginea ei de mamă sportivă, ci ghirlandele de hârtie și staniol spânzurate pe porți, alături de ramuri artificiale de brad și de pin.

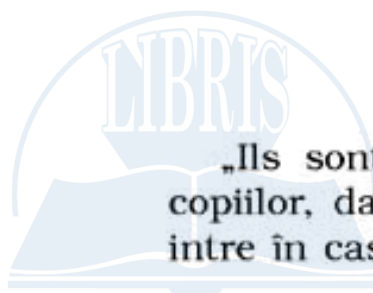
Așadar, dezmățul Americii se insinua între palma Fatimei și simboluri împotriva lui *mauvais l'œil*¹. Parcă o și văzu pe Zaouf încrețindu-și gura și acoperind-o cu vâlul.

„Eu sunt Eglantine”, îi spuse femeia, întinzând mâna dreaptă, înainte ca puștii să i se agațe de braț. Vorbi încă ceva ce rămase nedeslușit în hărmălaia pe două voci.

Darrielle își pronunță numele și canadianca o invită înăuntru să guste din *gâteaux de Noël*², pe care le făcuse chiar ea.

1. Deochi (fr.).

2. Prăjituri pentru Crăciun (fr.).

„Ils sont très bons et sucrés”¹, zise mama copiilor, dar nu insistă ca și bătrâna Zaouf să intre în casă.

Eglantine era angajata unui colegiu. Se îngrijea de cărțile virtuale dintr-o bancă de date și era fericită că nu trăiește printre tomuri reale, pentru că avea astm și izul de hârtie o îneca.

Când l-a cunoscut pe Masoud, tocmai împlinise treizeci de ani. Era una dintre puținele dimineți fără nor pe care le petrecea în Laval și, în timp ce își scurta unghiile cu un clește destul de neascuțit, se gândea: „O să treacă și asta, ai să vezi...”.

De fapt, se simțea mai singură ca oricând, deși își cumpăraseră o tartă și niște crenguțe de bambus care să-i aducă noroc.

Pe neașteptate, șeful ei intră în birou și îi spuse cu o veselie forțată:

„Eglantine, poți să pleci, știu că e ziua ta. Nici eu n-aș mai avea multe de făcut azi. Mai târziu, aș putea să-ți ofer o bere...”.

Era scund și burtos, cu cămășile tocite la guler.

„Mulțumesc, Gilbert, dar mă văd cu un terapeut și, dacă tot îmi dai liber, aș prefera să-mi dedic o oră, două în plus. Nu te superi, așa e?”

„Nicidecum”, zise posomorât și se răsuci pe călcâie.

Începuse să-și strângă lucrurile când un tip cu o scară dădu buzna și întrebă:

„Sunteți Eglantine? Mi s-a spus că aveți probleme cu alarmele de incendiu”.

Replica asta rămăsese ca o parolă între ei doi: „mi s-a spus că aveți probleme cu alarmele de incendiu!”.

1. Sunt delicioase și dulci (fr.).